

въ розови зюмбюли,
бързо запълзи
въ момини сълзи...
Най-подиръ у крина,
спрѣ се и почина:
влѣзе премалѣла
въ чашката му бѣла

и, безъ да се мае,
тамъ се настани
въ чудна бѣла стая.
Въ мекия ѝ мѣхъ
сѣ ароматенъ лѣхъ
сви се уморена —
капчица червена.

Ст. Цанкова-Стоняова

ПРОЛѢТЬ ИДЕ!

До трънъ дѣдо седна
и далечъ погледна,
дето снѣжни ниви
дрѣмятъ мълчаливи.
Па извика дядо
като лудо младо:
— Ставай, бабо, вече
ей я отдалече,
Пролѣтъ се надига,

радостна пристига...
Бѣлото кокиче
ето го наднича,
а до него чака
смѣшлю кукуряка —
чашка да разтвори
и да заговори
на поля и птички,
да запѣятъ всички...

И. Стубель